

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Ἐνα. Μὴ χάσεις,ε, γιὰ γυναικοδουλειὰς δὲν γράφω.

Δύο. Δεατιβές δὲν δέχομαι οὔτε μὲ ἰπογραφαῖς, οὔτε μὲ πληρωμὴ.

Τρία. Ἀτομικὰ δὲν δέχομαι, καὶ ὅποιος σὰς κακόμαθε νὰ σὰς ξεκακομάθη.

Τέσσερα. Ἐγὼ μασκαρᾶς δὲν εἶμαι, γιὰ νὰ γράφω τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου τὰ ἀτομικὰ πάθη, καί,

Πέντε, στὰ μάτια σας, νὰ προσέχετε καλὰ νὰ μοῦ γράφετε πράγματα ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ὀφελήσουν τὴ κοινοῦ, ἀλλοιῶς σὰς ἔχω κατὰ συνέρεια. Καταλάβετε ;

Κύρ Τρικούπη,

νὰ μὲ συμπαθῆς ποῦ στὸ προηγούμενος φύλλο ξέχασα ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς ὀργῆς μου καὶ κἄτι τις ἄλλα μανιφέστα τοῦ μισάνθρωπου Καλλιγᾶ, ποῦ σὲ πῆρε στὸ λαϊμὸ του.

Μᾶς εἶπε αὐτὸς ὁ Καλλιγᾶς σου, ὅτι πῶς βᾶνει τοὺς νέους φόρους γιὰ ν'αὐξήσῃ τοὺς μιστοὺς τῶν ὑπαλλήλων, καὶ ὅτι τάχα θὰ βάνῃ φόρο σοὺς πλουσίους μόνο τάχατέ; μας. Ἄντις νὰ μᾶς κόβῃ αὐταῖς τῆς πάβλαις, δὲν ἦτανε καλλίτερης, νὰ μὴ πείραζε διόλου τὴ παληὰ μονεδα, γιὰ νὰ μὴ γυρεύῃ τὴν αὐξήσεις μισθῶνε ; Ἄντις γιὰ φόρους τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ καπνοῦ δυσβάσταχτους, δὲν ἦτανε καλλίτερα νὰ ἔβαινεσ μόνο λίγο φόρο στὸ καπνὸ καὶ τὰ ρέστα στοὺς χρυσοσκαθάρους ποὺ κερδίζουνε ἀπὸ τὴ καμποῦρά μας μιλιούνια, γιὰ νὰ φέρῃς τὸ ἰσοζύγι τοῦ προϋπολογισμοῦ ;

Δὲν ἦτανε καλλίτερης νὰ σήκωνεσ τὴ καταναγκαστικὴ κυκλοφορία τοῦ χαρτιοῦ, ποῦ νὰ εὐεργετοῦσεσ τὸ κόσμο, καὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ σὲ κουνήσῃ οὔτε ὁ σουφρο-Κουμουνοῦρος, οὔτε ὁ σαλιαρο-Δεληγιάννης, ποῦ θέλει νὰ κἀνῃ τὸν ἅγιο Νούφριο, σάματις δὲν τὸν ξέρομε, τί πκοστρικὸ κουμάσι εἶνε κ' αὐτός.

Ἄλλὰ αὐτὴ ἡ δουλειὰ, τὸ σήκωμα τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας νοῦκο σὲ συμφέριζε, γιὰτὶ ὡς σύμβουλας τῆς ἀντεθνικῆς τράπεζας, μὲ ψιλὸ ὄνομα, δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς ἐναντία τοῦ συμφέρου της, ἐπειδὴ τις, καὶ ὁ λουφῆς ποῦ τραβᾶς χαράμι, θὰ σοῦ κόφτετο, καὶ τότενεσ ἀντίο μαστέλλο. Θὰ τραβοῦσεσ λόρδα καὶ τῶν γονέων.

Δηλαδῆς, νὰ τὰ λέμε καὶ νὰ μὴ ξεροκοκινίζωμε. Ὅτανεσ ἦσουν α ὄξω ἀπὸ τὴ κυβέρνησις, εἴξερεσ νὰ μᾶς ψῆλῃς κούρες καὶ νὰ κἀνῃς τὸν φιλόλαο, τὴν ποῦ ἐπήρεσ τὴν ἐξουσία,

τὰ ξέχασεσ ὅλα καὶ δὲν θυμᾶσαι τίποτεσ, ἀπὸ κείνεσ τῆς κουροχανιάς ποῦ μᾶς ἔκοφταισ μὲ τὴν μέτροα

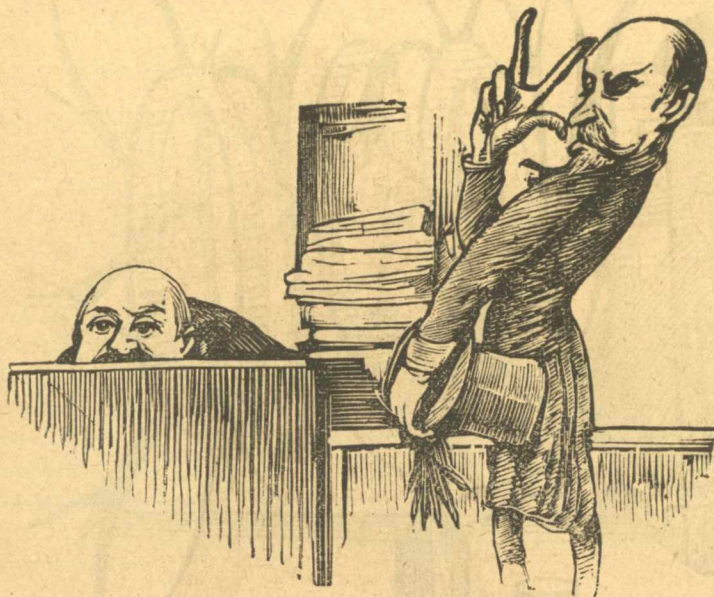
Πᾶρε χαρτὶ καὶ καλαμάρι καὶ κἀνε σ' ὅλα τὰ τάγματα ἓνα μικύκλιο, ἐγκύκλιο, πῶσ τὸ λὲν, καὶ πῆς νὰ πλερώνουν τοὺς στρατιώτουσ, ὄχι μὲ 13 δεκάρες, γιὰτὶ αὐταῖς κἀνουν μόνο 14 καὶ μισή σου, ἀλλὰ μὲ σωσταῖς δεκαπέντε Καλλιγάδικαισ. Τί πληρώνεισ σ' αὐτὸν τὸν χαμάλη στρατό, ὥστε νὰ τοῦ φᾶς καὶ ἔστω; ἓνα λεφτὸ, ποῦ ἔσκοτωθῆκαν τόσοι ἄνθρωποι ; Ἄει καλιά σου τώρα.

Πρωτότυπος ἐπιγραφή γραμμάτου.

Πρὸς τὸν κίριον ιανια γγρεκην μουσικωσ φουρναχιωσ χαλκδοσ ἰσ χαλκιδασ ἰ γριπε.

Οἱ Χρυσοσκαθάρου.

Μὲ βρῆκε ἓνας ζωτάρης τῆς ἄλλαισ, καὶ μοῦ λέει, — Καλημέρα τῆς εὐγενείας σας, τὴν ἔχω μεγάλη τὴ μπιθυμιὰ νὰ γρουνιστοῦμε καὶ ἀπὸ κοντάσ. Τοῦ λόγου σου εἶσαι ὁ Παληάνθρωποσ ; — Ὅχι, ἀδερφε, τοῦ ἀπάντησα, ἐγὼ δὲν εἶμαι παληάνθρωποσ, βγάζω τὸ Παληάνθρωπο. — Τὸ ἴδιο κἀνει, δὲν βλάφτει. Τί ἐσύ, τί ἐκεῖνοσ. Ἐγὼ γράμματτα δὲν μ' ἔμαθαν οἱ γονεοί μου, ἀλλὰ ἔχω ἓνα παιδάκι—Νὰ τὸ χαίρεσαι. — Εὐχαριστᾶω σας, καὶ ποῦ λὲσ, ἔμαθε καὶ διαβαζει, καὶ τὸ βάζω καθε βράδου καὶ μοῦ διαβαζει τὸ Παληάνθρωπό σου, ζωὴ νὰ μοῦ ἔχησ, μοῦ φόβησε γτὲσ ὁ γάδαροσ καὶ εἶμαι λίγο σεκλεντισμένοσ, πᾶμε νὰ τραβατζάρουμε μιὰ. Τὸ κκομοῖρη, γομάρη ποῦ σήκωνε, θὰ μοῦ τὴν μάτιασαν. Καλὸ ζῶ, ὄξω ἀπὸ λόγου σου, ναῖσκε ποῦ λὲσ, δὲν μπόρεσα τὸ λοιπόσ νὰ πᾶρω τὴ ἔννοια τῆς κουβέντασ, ποιοί εἶνε αὐτοῦσ ποῦ λὲσ χρυσοσκαθάρουσ. Ἐγὼ ξέρω κἄτι μαμουῖνια ποῦ κἀνουνε βόλουσ τῆς κοπρίαίσ καὶ τῆς καταρακυλᾶνε μὲ τὴ μύτη τουσ, μὲ συμπαθεο, στῆσ φωληαῖσ τοῦσ. Τότενεσ ; πετάχτηκε ἡ κόρη μου, . . . ἃ εἶνε τῆσ ὑπαντρείτῃσ. — ἀλήθεια ξέχασα, . . . παντρεμένοσ εἶσαι ἢ χοῖροσ ; — Τίποτεσ, εἶμαι ἔτσι. — Ἄμ' νᾶρῆσ νὰ τὴ δῆσ κἄμμια βολᾶ. Ποιὸσ ξέρει, μπορεῖ νὰ σ' ἀρέσῃ. Βαστάει. Ἄ, εἶνε μὴ μουᾶφτουσ, καὶ τὸ λοιπόσ μοῦ λέει σὰ ξυπνή, . . . μὰ σοῦ εἶνε ἓνα κερατοκόριτσο . . . ταρντάνα, . . . καὶ μοῦ λέει, — Παπάκι, . . . κόντεψε νὰ μὲ κἀνῃ καὶ ὀρνιθοποῦλι ἢ φραγκοκοτόπουλο, χρυσοσκαθάρουσ, θὰ πῆσ σὸν τὸν Παπαδόπουλο καὶ τὸν Καλλιγᾶ, ποῦ τὰ κἀνουν συντροφάτα στὴ Τράπεζα μὲ τὴ διαφορᾶσ, ὅτι αὐτοί ἀντίσ γιὰ κοπρίαίσ, κουβαλᾶνε τὸ χρυσὸ σβόλια-σβόλια. Ἄμα μοῦ εἶπε αὐτὰ ἡ κόρη μου—μὰ ἄλλο εἶνε νὰ στὴ λέω, καὶ ἄλλο νὰ τὴ δῆσ, — τῆσ εἶπα κ' ἐγὼ σὲ ἀπάντησισ. — Βρὲ κορίτσι μου, αὐτὰ εἶνε τυποτένια,

Έκανα γώ τή δουλειά μου, Τρικούπη, και τώρα νά πώς τόν πιάζουν τόν άμπικκο. Μέσα τρύπα κάθουρα.

δέν είνε ντίβοτις κάθεται και χάνεται με τούς πικράδες και τόν μητροπαλούκη, και για 'κείνα τά άτιμα συναλλάγματα που στείλαμε πει; ο λαός στη βουλή, τούς βουλευταίς, τίποτα δέν κουβεντιάζει. Τότενες, αυτοί βγάνανε μιιά πατσαβούρα, που τή λέανε Έβερσις, γράφανε τόν κακό τους τόν κειρό, και λέανε μαζί μ'αυτούς και τόν Παλλάκι μας χίλιας άτιμας ψευταίς, και μές γέλασαν και μές πήραν τόν φόρο, που νά φορήσουν σαν τή σκυλιά τής Πόλης στη δρόμο, και φώναζαν στο Σύνδεσμο: — Παιδιά νά τούς δέσουμε χειροπόδαρα, δόστε φόρο στη άντιπολίτεψι, γιατί έχουμε σκοπό νά καθίσουμε στο σκαμνί τόν Κουμουνοτούρο τόν πρωτοκλέφταρο. Που είνε αυτά τά παχειά λόγια, και οι λαγοί με τά πετραχήλια; Νά τόν ψοφήσουμε τόν κλέφτη τόν Κουμουνοτούρο, που έλαψε τά εθνικά χτήματα, τόν μπήξε και τόν δειξε, που έκλεψε τά

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

1 Η ΖΗΛΙΑΡΑ

Α.

Τριάδα όμοούσιος.

Όντας ήμουνα δέκα έντεκα χρονώ μου φορούσε άκόμα ή μάνα μου κοντά φουστάνικια με κάτι κόκκινες κορδέλαις πλαταιαίς με φιόγκους από πίσω, με γυμνά μπράτσα, με κεντητό βραχιόλι και με στιβαλέτα πλουμιστά, μούδνε και τά κελιά με ένα λαστιχό γκιτανάκι, και μου κίθιζε στο μέτωπο μιιά χτένα χρυσή.

Ήμουνα τρέλα. Τό κταλάβειν και γώ, και όταν περπατούσα έτήρα τόν ίσκιό μου στο τοίχο.

Συνέτυχε πολλάνις φοράς ν' ακούω τούς ανθρώπους νά λέν, — για δέστο κεινο τόν μικρό, κοριτσάκι είνε ή άγόρι, δέν μπορεί νά τόν ξεχωρίση τινάς;

Κάτι γρηαίς μάλιστα τής Κυριακάδες, που μ' έβαζαν τά καλά μου και μ' έστελναν στην έκκλησιά νά πάω άντιδώρο από τού παπά τόν χέρι, και τού κάνω και μετάνοια, για νά μου δώση τήν ευχή του, με τσακίωσαν στο δρόμο, ή και στης πόρταις και με φιλούσαν, πράγμα που δέν μ' άρεσε καθόλου, γιατί μου γέμιζαν τά μούτρα σάλια. Πολλάνις φοράς ένεκα τούτου επήγα και κλαμένος στο σπίτι.

Έπαιζα με τά κορίτσα τής γειτονιάς τής κουμπάρας και τής κούκλαις και ήθελα νά με υπακούουν όλα, γιατί εγώ είμουνα άρσενικός και 'κείνα κορίτσα.

χωράφια τής πατρίς, — όλο περί πατρίς μιλούνε αυτοί, άμα θέλουν νά μας περάσουν για καραβάνας, — που έφαγε τόν ταμείο τής Θήβας μαζί με τόν Βελέντζα, που έκανε ή Μαριγούλα τούς ψεύτικους καυμέδες, και που βρήκαν τή μηχανή στο σπίτι του, — και μείς σαν βλάκες τά πιστεύαμε, — και άμα βγήκανε βουλευταίς, — κάπου σ' είδα κάπου μ' είδες, και άλλα λόγια ν' αγαπιώμαστε. — ήγανε μιιά βραδειά στο Τρικούπη μας κ' έμοίρασαν τής θέσεις και πάλι όλα λένοντας, σαν νά ήτανε τά κόλλυβα — τής μάνας τους. Όρσε βουλευτάδες, όρσε μέσ τόν άμπικκο μας, που κακό χρόνο νάχουμε, αν τούς ξαναβγάνουμε βουλευταίς. Έπηρε τόν Παλλάκι μας ένα ύπουργέιο, που άλλοτες στα έγκάνια του Πατριάρχου στο Πανεπιστήμιο, έβανε νά του παίξη ή μουσική τόν φλάουτο τής ύποδοξης, σαν νά ήτανε κανένα βασιλέας, επηρε άλλο ένα ο έσκαριώτης Καλλιγής, που άλλη φορά επρόδωσε τόν συμφέρο τής πατρίς για τόν Λούριο τού Σερπιέρου, και μές τά έφεραν τρία ρώζα, και έτσι ξεφουτρώσανε μιλιονίτσια, και άς τρώμε ήμείς ή φτωχολογιά τά μαγροίματά μας περι διατροφής. Και αυτός και ο Ρικάκης, — και άς τού κακοφανή και άκόμα, και ένας δικασικός κλήτορας που μές βίφει τά μουστάκια του και είνε μ' ένα γυαλί στο μάτι και καβλικεύει ένα άλογο ντουρί.

Αυτά μές κάνουν οι κύριοι βουλευταίς τής Άντίκας, άλλη φορά παλληκάρια νά κάνουμε έπίσημο συμβόλαιο μαζί τους ήμείς οι ψηφοφύροι. — Θα μές ύποστηρίξετε αυτό που θέλουμε; Όχι; Τότενες, νά τούς πούμε, — Σήκτηρ, κιαφής γκιουόρ πεζέδεν, έκεινού; έκεί.

Έβανε τού

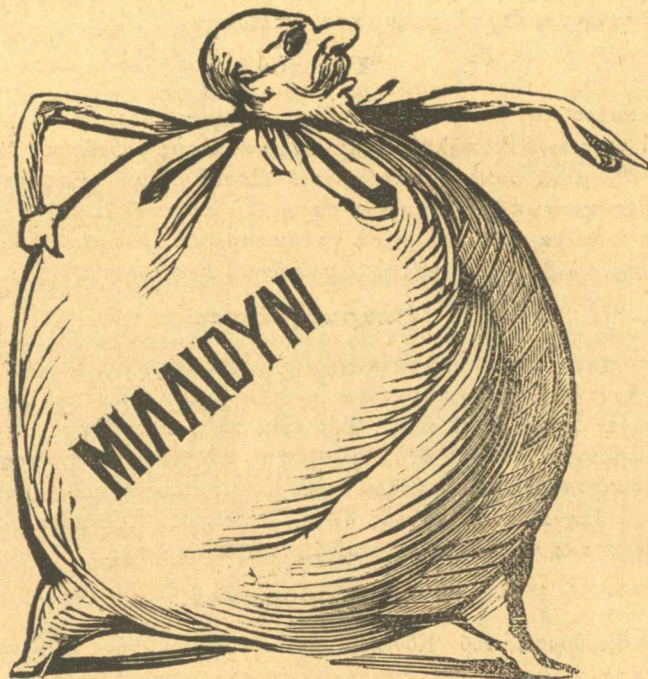
κλανιά νά κλήση, και 'κείνος ξεκωλώθηκε, και νά με συμπάθητε για τόν άχρειόλογό μου, αλλά ή παροιμία τ'άφερε. Είπα, ότις πώς δέχομαι τής δωρεάς κάθε πολίτη παράπονο, και σείς νομίσατε, ότις πώς μπορώ κθε άηδεία σας νά σας τήν πάζω δωρεά. Λάθος κάνετε.

Δέν χωρούνε πάσης λοής μασκαρόλογα στο «Παλιάνθρωπο» και έμένα τι κάνει ο ύπαστυόνος Στίνης με μιιά μπουραδώρα, και τή ο ύπαστυόνος τής Πάτρας; Ι. Γαλλάνης, με μιιά άλλη, και τι ο βοηθός τού έρτά στα Άνδριώτικα εγώ πεντάρα δέν δίνω,

Ή Έλέγκο τήν ώρα που έγγραφε τόν ραβασάκι.

Ή γυναίκες, ή μεγάλαις καθως τής λέγαμε, με κάναν πολλάνις φοράς γούστο και με προσκαλούσανε νά παίζωμε, αλλά εγώ δέν ήθελα γιατί ήτανε μεγάλαις και μ' έβαζαν μέσ

Βάρδα νά περάσω, και είμαι ο Καλλιγής.

και άλλη φορά τέτοια νά μη μου γράφετε, γιατί πάλι για μπανά, ως καθως και κεινού που γράφει για τή γυναίκα του, ότις πώς θέλει νά δώση στη κόρη του σ' έναν που δέν τήν θέλει αυτός. Δες κειθες γάλια, δες καταντιαίς; Έγώ κατάντησα νά γίνω εισαγγελέας με δίπλωμα. Κοντεύω νά μάρω όλα τά μυστήρια τής Άθήνας. Καλά που δέν είμαι και κακοήτης, άλλοιως όλα τά σπίτια θάτανε δικά μου.

Ο τίμιος άνθρωπος

πρέπει πάντα νά στέκεται στο λόγο του, κι' άς τόν κάνουν κομμάτι και καρτσάδια, αλλά ο βιβλιοδέτης ο Γιάννης ο Τσανταριώτης μολονότι συμφώνησε μαζί με όλους κι' αυτός νά κάνη άπεργία, μολοντούτοις δέν στάθηκε τίμιος στο λόγο του και πήγε και έπιασε δουλειά στο Περαία στο κα-

τά φουστάνια τους και με ταιμπούσαν και με δάγκωναν. Λίγο λίγο κατάντησαν νά με κάνουν και ρουφιανόπαιδο, γιατί πολλάνις από αυτάς μου διναν τά ραβασάκια τους και τά πήγαινα στους έρωμένους, οι όποιοι για νά με καλοπιάσουν μ' έπερναν ζαχαρωτά ή μούδινα δεκάρες. Μιά μέρα στη μετακόμισι ένους γράμμα άκουσα νά λή τά εξής στον συνοικιάτορά του, έκεινος, που τού πήγα τόν ραβασάκι.

— Ρέ Γιώργο, ξέχασα, καυμένη νά σου λεγα από τόν ήωρα. Χθες τόν πρωί που πήγαινα στο μάθημα, είδα τή Λέγκο με τόν πουκαμισάκι στην αύλή της; Μωρέ στήθος. Νά τόσο πεταγότανε όζω. Έτσι μούρθε νά τήν άρπάξω και ό,τι γινότανε άς γινότανε. Δέν θά τόν ξεχάσω ποτές μου. Άλλο που στο λέω, και άλλο νά τ'όβλεπε. Θεο, θεο!

— Αυτό, κακόμοιρε μου, δέν είνε τίποτα, που είδες, τού απάντησε ο άλλος, νά δής έμένα που είδα τόν ποδάρι ξεκαλτσωτο τής Σοφίας. Θαρρούσε πώς τής τόν είχες τής κερατόπιστης χυτό στο καλούπι. Παχουλό παχουλό και χιονάτο....

Άμα άκουσα εγώ αυτά τά άσχημάλογα έφυγα τρεχάτος και πάω στο σπίτι τής Σοφίας και Έλέγκος, ήτανε άδερφάδες, μπροστά δε στη μάνα τους και σε κάτι άλλις γειτόνισαις έρρίχτηκα στα γόνατα τής Έλέγκος και προσπαθούσα νά τή ξεκουμπώσω φωνάζοντας δυνατά.

— Θέλω κ' εγώ νά τά δώ, ναι πώς τ'άιδε μονάχα ο Νικολάκης τόν πρωί, που τού πήγα τότε τόν γραμματάκι.

Ή Έλέγκο μ' άρπαξε και με κατέβασε κάτω και έβγαλαν τά μούτρα της κόκκινια σά πιπεριά κόκκινη, ένψ ή άδερφή

Κερατά, πίσω και σου τήν άστραψα

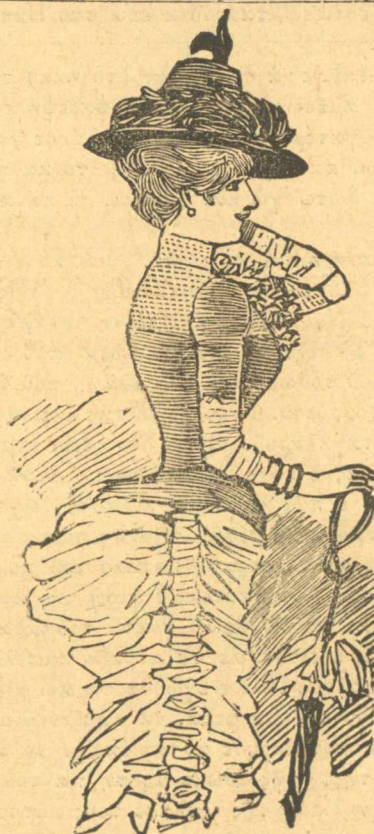
τάστημα τού Άμερόληπτου. Αυτή ή πράξις λέγεται μπερμπαντιά και είνε ιδιο μόνο σε τούς άξεταίποτους ανθρώπους, τήν ίδια δουλειά σκάρωσε και ο τυπογράφος Άνάρργουρος. Άλλά από τέτοια άφιλότιμα κοριμιά τί περιμένει τινάς, που συμφωνούνε και έπειτα δέν στέκονται στο λόγο τής τιμής τους. Ούζω μασκαράδες και σείς.

Κύριε Μητροπολίτη

λάβε, παρακαλώ όλίγα, από κείνα που μου έστειλε μέσα στην έφημερίς μου ο άγιός σου Παπαλέξης ταχυδρομικός, όπως τά έλαβα και γώ. Μισά και μισά, αλλά τράπεζα Καλλιγής.

Είς τόν λαχανοπωλεζο

του Κώστα Πολυκράτη, που είνε άπέναντις στού άρκαντάση

Ή Έλέγκο στολισμένη

χασάπη του Γιαγιά, υπάρχουνε έλληκίς Ναζώτικαίς θρούμπαις Βρέ τὸ μασκαρέα, πού πήγε, καὶ τῆς ξετρούπωσε, αὐταῖς δὲν εἶνε έλληκίς, εἶνε μέλι ζάχαρι, μοῦπε πῶς θὰ μοῦ στείλῃ μερικαῖς, ἀλλὰ ἀκόμα νὰ τῆς δῶ, ἔχει καὶ κάτι κύτρα πού ἔκανα γλυκὸ καὶ ἀκόμα μοῦ πονοῦν τὰ δόντια. Πουλεῖται καὶ ὁ Ἰδιος γιὰ κύτρο. Ἀειντέστε νὰ πάρετε, κι' ἂν σὰς λέω φέμματα, νὰ μοῦ φτύσετε τὰ μοῦτρά του. Ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία, νὰ λέτε ὅλοι σὰς πῶς εἶστε παληανθρώποι, ἀλλοιῶς δὲν θὰ σὰς δώσῃ καλὸ πράμμα.

Ὁ κ. Παντολεόντας Παπαδάκης

ἔφερε νέο μπόλι ἀπὸ τὴ Βιέννα, φρέσκο, πού τὸ ἐπικύρωσε καὶ τὸ γιατροσυνέδριο, ὅτις εἶνε πρωτοφανὴς μπόλι γιὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτις πῶς ἐκεῖνο τῆς κυβέρνησις, εἶνε σκατένιο. Μπολιάστικα καὶ ἴγὼ χθὲς καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι ἀκόμα μπολιασμένος. Βλέπω τὴ μύτη μου, καὶ θαρρῶ πῶς εἶνε ὅλη σπυρὶ βλογιάς καὶ τρέχω σὰ σκαρτάδος μέσα στοὺς δρόμους, καὶ φωνάζω, βαρδάτε, καὶ σὰς ἔφαγα ὅλους, μὲ τὸ μπόλι, ἔχω βλογιά στὴ μύτη. Ὅσοι ἀγαπάτε τὴ ζωὴ σας, πάρτε μπόλι ἀπὸ τὸ Παπαδάκη, καὶ ἂν δὲν πιάσῃ στὰ γερά, ἀναθεματὰ με. Ζήτω τὸ γνήσιο μπόλι. Ζήτω ἡ σωτηρία μας.

Ὁ Ν. Χούπης

νὰ πάη νὰ πλερώσῃ σὲ κείνο τὸ φαρμακεῖο τοῦ Περαῖα, ὅ,τις χρωστᾷ, γιὰτὶ εἶνε ντροπῆς νὰ τὸν μπάζουν στὴν ἐφημερίδα τοῦ Παληανθρώπου μάλιστα, γιὰ τέτοιαις ἐξεφτελισμούς.

Γιὰ τὸν Γάννη

τὸν Τριανταφύλλου, τὸν ὑποδραματοποιῶ, ὅσα μοῦ γράφουν γιὰ νὰ τὰ περᾶσω στὸ Παληανθρώπο, δὲν τὰ περνῶ, γιὰτὶς εἶνε ἀτομικὰ. Σεμπέρδεψε.

Δὲν δέχομαι

γράμματα ἀπλήρωτα, καὶ ἀπορῶ πῶς τὰ δέχεται τὸ ταχυ-

της κρατῶντάς με ἀπὸ τὰ χέρια μοῦ βεύλωνε τὸ στόμα λέγοντας.

— Μασκαρόπαιδο, πού ἔμαθες αὐταῖς τῆς ἀχρεισύνας; Νὰ σοῦ βάνω στάχτη ἀναμμμένη στὸ στόμα. Φτού σου, δὲν ντρέπεσαι.

— Φτού σου καὶ σένα, τῆς ἀπάντησα κι' ἐγὼ καὶ νὰ ντρέπσαι σύ, πού ἐδειξες τὰ πόδια σου στὸ Βασιλάκη. Νὰ τὸ μαρτυρήσω;

Ἡ Ἐλέγκο ἐπῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό της, ἐνῶ ἡ μάνα τους, μὲ πῆρε ἀμέσως, διὰ νὰ μὲ ψαρέψῃ καὶ μάθῃ τὰ καθέκαστα τῶν θυγατέρω της καὶ μὲ ρώτησε χαϊδευτὰ.

— Ἐλα δῶ, παιδάτσι μου, ἔλα τὸ καλό μου, ἔλα μου, ἔλα μου, νὰ τὸ δώσω ἴγὼ καὶ ζάχαρι, τί κάνανε αὐτὰ τὰ παληοκόριτσα;

— Νά, τί κάνανε καὶ σύ γρηᾶ, πού κάνεις τὸν ἀνήξερο, νὰ αὐτήνη, τί βλέπεις πού κοκκινίζει; Ἐδειξε τὸ πρῶτὸ τὰ στήθια της στὸ Νικολάκι, καὶ κείνη ἡ ἄλλη, ἔκανε κείνο πού προεῖπα. Τὸ ἔλεγαν κείνοι τώρα πού τοὺς πῆγα ἕνα γράμμα, πού μοῦ τῶδωκε κείνη ἡ ἄλλη, πού ἤθελε κιόλας νὰ μοῦ πῆ καὶ φτούς μου. Φτούστηνέ της ἐκείνης, σὰν δὲν ντρέπετε κοτζᾶμ νταγκλαροῦ. Ἐγὼ δὲν ξέρω φέμματα. Νὰ καὶ τῆς κυραγιάννας ἡ κόρη, πούνηνε; Ἄ νὰ τηνε, ἐδῶ εἶνε κι' αὐτὴ, δέστηνε πῶς κιτρίνισε κι' αὐτὴ, εἶχε τὰ προχθὲς τὸ βράδυ στὸ σκοτάδι ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴ μπόρτα τῆς αὐλῆς, ἐκείνονε πού περᾶ μὲ τὸ στραβὸ καπέλο καὶ κόκκινο λαιμοδέτη καὶ τὴ φίλασε στὰ μοῦτρα, καὶ ἐπειδὴ της καὶ τοὺς τσάκωσα ἴγὼ, καὶ ἤθελα νὰ φωνάξω, γιὰτὶ τρώμαξα πού τοὺς εἶδα ξάφνο, μοῦδωκε, ἐκεῖνος, μὲ τὸ στραβὸ καπέλο μιὰ σφάτζικα νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσω, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ τὰ πῶ ὅλα, ἔτσι γιὰ καπρίτζο, νὰ μάθουνε ἄλλη φορὰ, νὰ μὴ κάουνε ἀσχημα.

Ἡ γρηᾶ ἄμα πού ἀκουσε αὐτὰ, ἐπῆγε νὰ βγάνῃ τὰ μάτια τὸν κοριτσῶνέ της, τῆς ἔδωκε μὲ τὴ παντοῦφλα, τῆς τραβούσε ἀπὸ τὰ μαλλιά, τῆς χάλασε τοὺς κότσους καὶ τῆς πατούσε τσιμπιαῖς, πού τῆς ἔκανε καὶ τσιρίζανε σὰν μαδιμένα

δρομεῖο, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε ἀπὸ μέσῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, πού δὲν γίνονται δεχτὰ γράμματα ἀπλήρωτα.

Γιὰ τὸν

Δεκάστρο καὶ τὸν Λεκατσᾶ δὲν γράφω τίποτα, γιὰτὶ καὶ οἱ δύο τους εἶνε θεοπάλαβοι, καὶ μὲ παλαβούς ἀνθρώπους ἡμεῖς δὲν θὰ μουτζουρώνωμε τὸ χαρτί. Ὡστες μὴ μοῦ γράφτετε τίποτες, γιὰτὶ πᾶν τὰ χαρτιά σας μαζὺ μὲ τᾶλλα, καὶ θὰ μοῦ λήῃ ἡ δούλα πάλι, οὐλα τὰ γράμματα στ' ἀναγκαῖο, θὰ τὰ βάζῃς, νὰ βουλῶσῃ, καὶ μὰς μιλῶνῃ ὁ σπιτονοικοκύρης;

Ἐπαρτηρήσατε

κάτι παράξεναις ζωνταναῖς μαϊμούδαῖς πού ἔχουνε ἐκεῖ στὸ ἀναθροῦτῆριο κατάντικρυ; Παίζουνε βιολιά, κλαρινέτα, ἄρπαις, καὶ δὲν ξέρω καὶ τί ἄλλο. Τῆς εἶδα τὰ προχθιᾶς καὶ ξεκαρδιζώμουνε τὴ νύχτα στὸ στρῶμα ἀπὸ τὰ γέλοια μονάχος μου, σὰ σκαρτάδος. Τοῦ διαόλου τοὺς Εὐρωπαίους τί μὰς σκαῶνουν! Πηγαίνετε νὰ τοὺς δῆτε, κι' ἂν δὲν γελᾶστε μὲ τὴ καρδιά σας νὰ μοῦ πῆτε φτού, στὰ μοῦτρά σας.

Τὸν Κορομυαλᾶ,

τὸν διευθυντὴ τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου τὸν βγάναν οἱ ἐργάταις ἀρκουδιάρη, γιὰτὶ βάζει τὸ μπαστουῖνι του ἀπὸ κάτω ἀπὸ τῆς δυὸ μασκαλαῖς του καὶ κάνει τὸν ἀποτέτοιο, πῶς τάχας μας, νὰ καὶ ἴγὼ εἶμαι μεγάλος γαδαρος.

Τάμπουλη καλὰ. Ἄμ τοὺς δυὸ ἐργάτους πού ἔφερες ἀπὸ ἀπὸ τὴ Σμύρνη γιὰ νὰ τοὺς βάνῃς στὸ τυπογραφεῖό σου, καὶ εἶδες πῶς δὲν σοῦκναν, γιὰτὶ τοὺς ξεφούρνισες κύρ Κορομυαλᾶ στὸ Ἐθνικὸ τυπογραφεῖο μὲ 120 της τὸ μῆνα; Οὕξω, γάδαρε, πού σοῦ λένε, καὶ οἱ ἐργάταις, κλέφτη καὶ σύ. Στὸ διάλο καὶ τὴν ὥρα πού βρέθηκα νὰ γεννηθῶ μέσα στοὺς κλέφτας.

κοτοπούλια, ἐνῶ ἐγὼ χτυποῦσα τὴ γροθιά μου μέσα στὴ ἀπαλάμη μου καὶ φωνάζα, ἔτσι ντέ, ἔτσι ντέ. Σκάσε, σκάσε.

Μ'αὐτὰ θέλω νὰ σὰς ἀποδείξω, ὅτις πῶς ἀπὸ μικρὸς εἶμουνα ζιζάνιο, καὶ μὲ τὸ νὰ μὲ πέρουν ἀψήφιστα ἡ γυναῖκες ξεθαρεύοντο καὶ μιλοῦσαν τὰ δικά τους μπροστὰ μου ἐλεύθερα, ἐνῶ ἐγὼ τὰ μάζευα ὅλα καὶ τᾶδενα στὸ κεφάλι μου τρεκόμπο.

Ὅ,τι καὶ ἂν ἔβλεπα στὸ σπῆτι εὐγαῖνα στὴ γειτονιά καὶ τὸ διαλαλοῦσα σὰν τελάλης.— Σήμερα ἡ μάνα μου κάνει τηγανίταις, σήμερα ἔχομε κρέας στὸ φούρνο, σήμερα δὲν ἔφερε ὁ πατέρας ψωμί, γιὰτὶ δὲν εἶχε λεφτὰ, χτὲς ἡ κυρούλα μου μάλλωσε μὲ τὴ μάνα μου καὶ τὴν εἶπε γαδάρη, καὶ κείνη πάλι γεροξεμωραμένη, καὶ ὅλα αὐτὰ, γιὰτὶ μὲ εἶχανε χαϊδεμένο, καὶ μὲ λέγαν πῶς εἶμαι ἐξυπνο παιδί, καὶ διότι εἶχε προφητέψει μιὰ τσιγκάνα, ὅτις ὅταν μεγάλωνα, θὰ γινόμουνα μεγάλος ἀνθρώπος, καὶ μεῖχαν μὴ στάξῃ καὶ βροῆξῃ. Ἰδίως μὲ χάλασε ἡ κυρούλα μου, ἡ ὁποία δὲν ἄφινε ποτὲ νὰ μὲ ἀγκίξουν οἱ γονεοί μου, ἄμα πού μὲ ἔδωσαν κἀνένα μπάτσο, τοὺς ἔπερνε μὲ τῆς κατάρας μ' ἐκρυφτε μέσα στὴν ἀγκαλιά της.

Ποτὲ σας μὴ δίνετε στὰ παιδιὰ σας θάρρος, πατέσας μὴ ἀφίνετε τ' ἀγόρια σας νὰ ἔχουν σχέσεις μὲ ἀνεπτυγμένα κοριτσά καὶ νὰ ἀκοῦνε τί κουβεντιάζουν μεταξὺ τους, γιὰτὶ αὐτὴ εἶνε ἡ κακῆτερη ἀνατροφή πού μπουρεῖτε νὰ τοὺς δώσετε, διότι ὁμιλίαῖς κακίς φθεῖρουν καλὰ ἦθη.

Ἐφέρετε ἀκόμη μιὰ μέρα πού εἶδα τὴν Ἐλέγκο περὶπατο στολισμένη ὅπως τὴν βλέπετε ζουγραφιστὰ; Ἐπῆγα ἀπὸ πίσω της καὶ τῆς φώναξα μέσα στὸ δρόμο.— Κυρία μὲ τὸ καπελῖνο, κυρία μανταφιόρα, μὴ μὰς κἀνῃς τὰ νυφικάτα σου καὶ σ' εἶδα τὰ προχτὲς γυμνὴ μὲ τὸ ποκάμισο, πού ἔγραφτες τὸ ράβασάκι πρῶτὸ πρῶτὸ, σὲ κείνον πού ξέρεις, καὶ ἔκανα τὸ κοριτσὶ νὰ μὴ ξέρῃ πῶς περπατοῦσε στὸ δρόμο ἀπὸ τὴ ντροπὴ του. Μεθαύριο θὰ σὰς πῶ, τί ἔκανα, ὅταν μεγάλωσα, μ' αὐτὴ τὴ κακὴ ἀνατροφῆς πού ἔλαβα.